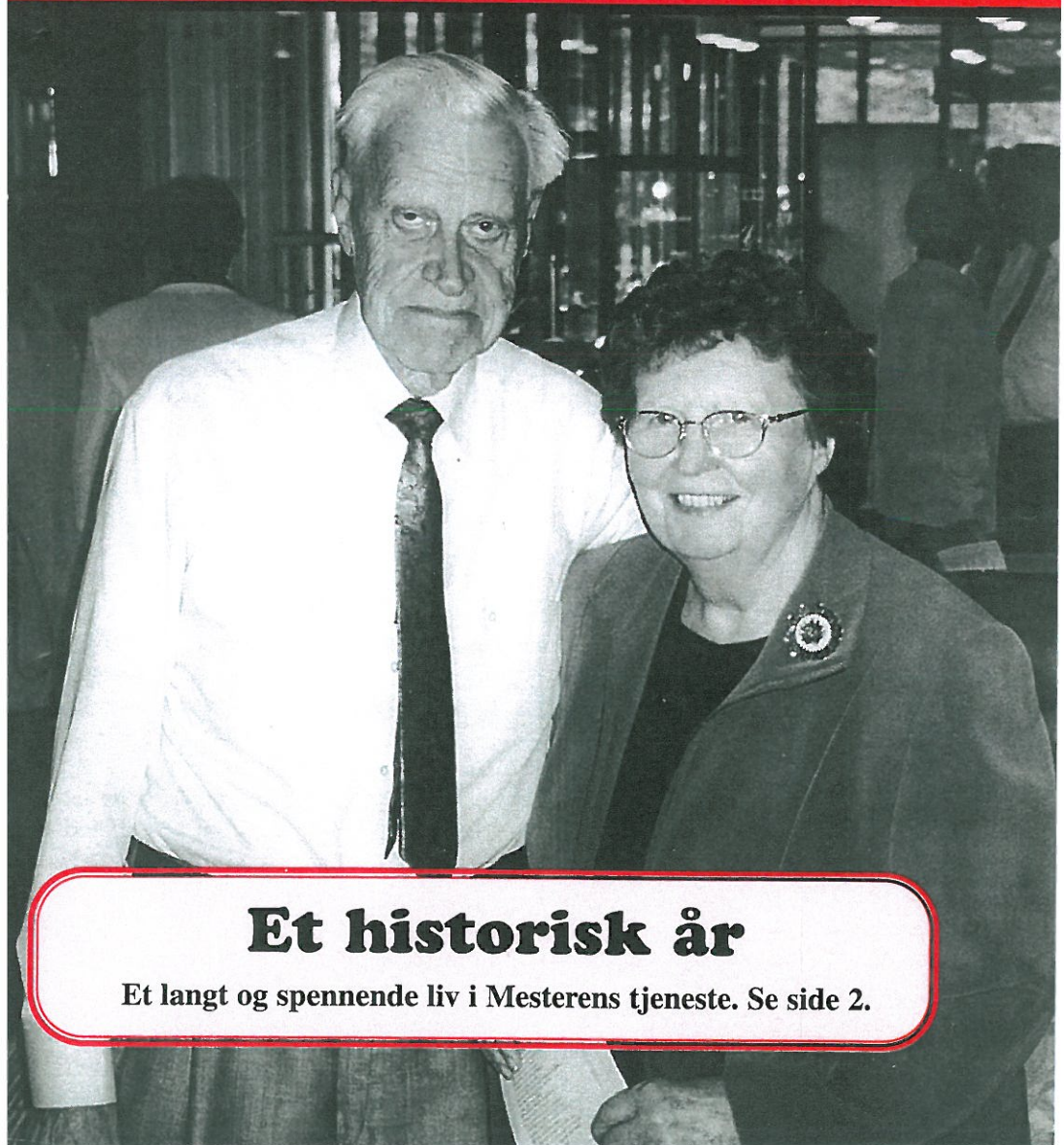

Aktiv Pensjonstid

Nr. 3 - 3. kvartal 2004 - 15. årgang

Et historisk år

Et langt og spennende liv i Mesterens tjeneste. Se side 2.

ET HISTORISK ÅR

Av Øivind Gjertsen

Noen av vennene til Irene og Johan Elisenberg fikk innbydelse til selskap for ikke lenge siden. Foranledningen til innbydelsen var at i år har disse to et litt historisk år å feire. For å si det slik det sto i innbydelsen:

«Våren 2004 er litt historisk for oss begge. Vi fyller nemlig til sammen 165 år! Dette skal ikke 'feires' med sang, tale og fyrverkeri, men vi vil gjerne se noen av de vennene vi har vært mest sammen med i mange år til en enkel sammenkomst.» Og videre: «Av egen erfaring spør man gjerne hva man skal gi eldre mennesker som fyller år. Irene og jeg er enig om at vi har alt vi trenger til hjemmet vårt og ønsker ingen personlige gaver. Vi har et forslag: Legg en femtilapp i en konvolutt med et kort som kan brukes til et godt adventistisk formål. Dermed er vi ferdig med den saken.» Og slik ble det. Vennene kom og hadde en hyggelig dag sammen i Ulsrud kirke, og gavene kom samtidig til et godt formål.

De feiret 165 år: Irene ble 80 år 8.april og Johan fylte 85 år 23.mai. Irene kom til verden og vokste opp i Loddefjord. Familien hadde et småbruk med våningshus og låve. Som speider («junior-voluntær» het det den gangen) var jeg med på speidertur til Loddefjord og overnattet i familien Eides låve.

Irene var 4 år eldre enn meg. Det var mye i de dager. Og når hun sammen med andre «Onsrud-bønder» kom hjem til Bergen i ferier o.a. ble de omfattet med

den dypeste respekt og beundring. De holdt fargerike møter i menigheten og ble eksempler for oss yngre.

Irene har tjent menigheten gjennom hele sitt liv Hun ble først ansatt som såkalt «bibel-arbeider» under krigen og fortsatte i lærergjerningen året etter, først i Østnorsk Konferens og fra 1 oktober 1949 som lærer i Etiopia, avbrutt av en studieperiode ved Andrews University hvor hun tok sin MA med engelsk som hovedfag. I januar måned 1966 kom hun til TVS og arbeidet her inntil hun i 1973 tok over en rektorstilling i Østnorsk Distrikt. Hun var også i en årrekke skolesekretær i Vestnordisk Union og ble pensjonist i 1992.

Som misjonær ble hun en av de siste Mohikanere. Du husker kanskje boka Den Siste Mohikaner fra barneårene. Boka som beskrev utryddelsen av denne stolte indianerstammen i USA. Da Irene ble misjonær var det gjevt å være misjonær og vi andre som år senere fulgte etter til misjonsmarken hadde et eksempel i hennes liv. I dag er det få som reiser ut som tradisjonelle misjonærer.

Irene har levd et eventyrlig liv, både her hjemme og i Etiopia. Hun spurte aldri etter vanlig arbeidstid. Nei, det var saken det gjaldt: Guds Sak! Og det var menneskene hun var interessert i, enten de svarte i Afrika eller de mer «bleike» her hjemme.

Ektemannen: Johan giftet hun seg med da han mistet Inger, sin første kone. Det

Foto: Tor Lisle

ble til velsignelse for mange - for dem selv og alle dem som i ettertid kom til å bli mottagere av mange former for gaver fra disse to.

Johan Elisenberg har også en variert bakgrunn. Han kommer fra Hedmarken. Hans foreldre var «streng», tradisjonelle adventister og levde slik våre foreldre og besteforeldre med deres forståelse av hvordan livet skulle leves i, gjorde det. Johan var bare 6 år gammel da han mistet sin mor. Det er interessant å legge merke til hvordan Johan kan ånde av forståelse og empati i møtet med mennesker!

Johan er også gammel Onsrud-elev. Han begynte som misjonsarbeider sommeren 1940, like etter at tyskerne okkuperte oss. Han ble badeassistent (eller «bakvasker» som vi kalte det) på Kurbadet i Oslo. Det falt naturlig for ham å ta utdanning som fysioterapeut. Sammen med mange av sine venner ble han utdannet ved dr. Arbos Klinikk i Oslo. Som ung ble han formann for ungdomslaget i Oslo, og siden har han vært

«formann» på mange områder i Adventistsamfunnet, sist som formann for Pensjonistforeningen vår.

Etter krigen ble han kalt til forkynner. Johan har arbeidet som pastor, som distriktsformann i Nord-Norge og Vest-Norge og som avdelingssekretær i distrikt og union gjennom de mange år. Han har nå vært pensjonist i en rekke år, men dette har ikke hindret ham eller hans kone fra å arbeide aktivt i menighetslivet.

Det gjør inntrykk på meg når jeg av og til får et glimt inn i de aktivitetene Irene og Johan er engasjert i. Jeg vet om mange syke og gamle som blir husket av disse to med besøk og blomster, med omhu og kjærlighet. Disse aktive og omtenk-somme «seniorer» har krefter og kjærlighet nok til å vise omhu - til eksempel for oss alle, til oppmuntring og etterfølgelse!

Et gammel ord sier: «Gi meg en blomst mens jeg lever». Vi kommer med blomster og gode ord når vi mister noen kjære. Jeg ønsker å hedre disse to mens de fremdeles lever. Derfor denne artikkel i AP.

Barndommens salmer

Av Esther Gjertsen

Mine tidligste minner om salmer og sanger knytter seg til min far (Ole Jordal), som hver kveld hadde som oppgave å bysse meg i søvn. Jeg var den yngste i en søskenflokk på 6, et livlig barn som nok var en håndfull for min travle mor. Å få meg til sengs, slik at roen kunne senke seg over huset, var et sterkt ønske, og min far hadde påtatt seg denne oppgaven. Jeg husker at han med et solidt tak i putevaret rugget meg i søvn, mens han sang sanger av åndelig karakter med utallige vers.

«På jorden er jeg kun en gjest og ro jeg finner ei.

Opp til min far i himmelen jeg stadig er på vei.»

Når han kom til vers 20 eller der omkring var jeg på vei inn i søvnen.

Denne aftenseremonien var så innprentet i mitt vanemønster, slik at da jeg 4 år gammel fikk en lillesøster, og selv var for stor til å bysses, laget jeg mitt eget rituale. Jeg bysset meg selv, på samme måte som min far hadde gjort det, ved å ta tak i putevaret, alt mens jeg skrålte meg gjennom minst fem sanger av mitt samlede repetoar.

«En negerslave hør nå her, han hadde Jesus kjær» og «grevinne Wedels omvendelse» (tror jeg den het) var blant favorit-

tene sammen med «Tullingen» og «I en sal på hospitalet». Jeg elsket sanger med mange vers, så kveldskonserteren kunne til tider bli utålelig lang.

Da jeg ble litt eldre og lesekyndig oppdaget jeg at en rekke av sangene sto nedtegnet i en skrivebok med tykke, nesten lakkskinnsaktige permer skrevet med min fars karakteristiske skrift. Her fantes utallige åndelige viser, og med leseferdigheten til hjelp kunne jeg nå få et dypere innblikk i tekstene. «På jorden er jeg kun en gjest» var vidunderlig. Den hadde over 40 vers, og hele bibelhistoriens persongalleri var representert. Alle satt ved et langbord der oppe i himmelen, og alle hilste gjenkjennende på hverandre.

*«Der skal jeg møte Abraham
og sikkert ser jeg Joel,
der Moses` ansikt lyse skal
så klart som himlens sol.»*

Noen av sangene inneholdt pirrende informasjoner.

*«Der skal jeg møte Sara som lo,
Rahab, den skjøge fra Jeriko.»*

Grunnen til Saras latter kjente jeg til, nemlig det å få barn enda hun var over 90 år, men det tok meg mye leting i Bibelen for å finne årsaken til at skjøgen Rahab

hadde gjort seg fortjent til en plass i himmelen.

Grevinne Wedels omvendelse var også spennende. Sangen førte meg inn i den fornemme verden. «Skjønt ung og rik av adelstand og ætt, i dannet selskap og i silke kledd,

Hun hadde alt hva verden ønsket seg, hun følte dog hun var ulykkelig.» «Dannet selskap,» lød uhyre interessant for meg, men jeg var neimen ikke sikker på om jeg ville vært så ulykkelig som grevinnen, dersom jeg hadde alt hva verden ønsket seg. Min oppvekst var beskjeden på materielle ting.

Da grevinnen ble frelst, ble hun forkastet av sin familie, men hva i all verden mente den grumme fader da han sa til sin datter:

«Du har når du er bleven sværmerisk, din mamma, pappa, hjem og alt forlist!»?

Hva betydde det forferdelige ordet

«sværmerisk» siden de ikke ville ha noe med henne å gjøre? Jeg tenkte at jeg aldri i livet skulle bli svermerisk, dersom det var prisen en måtte betale. Heldigvis gikk det bra med grevinnen til slutt. I de to siste versene blir den grumme fader og hele den fornemme familien omvendt.

Oppvokst i et dissentersamfunn, og med en far som forkynner, dreide hverdagen seg mye om åndelige ting. Både gjennom salmer og samtaler ble vi barn minnet om at livet her på jorden egentlig var en byrdefull ventetid inntil Jesus skulle vise seg i himmelens skyer, og ta oss alle med til himmelen, som var «vårt rette hjem».

*«Mitt hjemland, o mitt hjemland,
de frelstes skjønne hjem,»*

sang min mor med from lengsel i røsten.

En dypt bevart hemmelighet fra min barndom er at jeg i liten grad delte denne himmellengselen. Jeg ønsket meg nok dit

til slutt, men det hastet ikke så forferdelig mye med å komme dit.

Det var flere årsaker. I bunn og grunn var jeg nok et «verdslig» barn som likte seg bra her på jorden, og ville nødig gå glipp av en smak av «jordelivets gleder» før jeg skulle begynne min tilværelse i paradisiske kjedsomhet. Ja, for himmelen hørtes kjedelig ut. Iført hvite kjortler, og med en krone på hodet og en harpe i hånden, skulle man i uminnelige tider vandre på gullgater. Det eneste som virket spennende var at jeg kunne leke med løver og tigre. Dessuten hadde jeg et problem når det gjaldt kronen. Det var nemlig ikke nok med bare kronen, det skulle også sitte stjerner på den, og stjernene måtte man gjøre seg fortjent til her på jorda.

*«Vi synger titt
om seirens lønn der hjemme,
om å få stjerner i vår krone der,
men la oss aldri noensinne glemme,
de stjerner tente vi mens vi var her.»*

Allerede tidlig i livet var jeg i sterk tvil om min jordiske vandreliv var slik at jeg ville gjøre meg fortjent til en stjerne eller to, og det ville være ganske flaut å ikke ha noen. Bare tenk på hvordan en ville bli ertet (det het ertet, ikke mobbet, i min barndom) av frommere lekekamerater og søsken.

Den av mine søstre som sto meg nærmest i alder, og som jeg gjennom hele oppveksten hadde «nærkontakt av første grad» med (vi delte bl.a. seng i flere år), mente for eksempel at sjangsene hennes til å få kronen stappfull av stjerner var mye større enn mine.

Et annet moment som også svekket min himmellengsel var at det var så svinaktig vanskelig å komme dit.

*«Ingen vinner frem til den hellige stad
som seg ei veldig fremtrenger.
Veien heter smal
Og porten kalles trang.»*

Med mitt hedonistiske sinnelag, som var fremtredende allerede i barndommen og som fremdeles er en del av min legning, ønsket jeg meg «alt dette» (jordiske), og himmelen også. Disse ønskene var vanskelig å forene.

Min fars yndlingssang var «Gjennom verdens tåredal og mørke», en sang som passet godt til hans melankolsk-koleriske temperament. Denne sangen ble derfor flittig sunget i mitt barndomshjem, og selv om den er pessimistisk og beskriver jordlivet som en jammedal, så inneholder flere av strofene håpstanken. Det var håpet om lykken og gleden vi skulle oppleve i vårt himmelske hjem som gjorde at vi utholdt vårt jordeliv. Tiden på jorden var en pilegrimsvandring på vei mot himmelhjemmet. Jeg kan fremdeles høre min mors danske stemme synge:

*«Jeg går til himlen, der er mitt hjem,
der er ej sorg eller smerte,
der er det nye Jerusalem,
og der er hele mitt hjerte.»*

En konstant frykt i min barndom var at min mor (og min far også for den saks skyld), skulle lengte så fælt mot himmelen at Gud tok dem opp til seg. Det hadde han gjort med profeten Elias, og med Moses også, så vidt jeg forsto, selv om han først døde og ble begravd på Moria Berg.

Når jeg som godt voksen skal analysere barndomshjemmets innflytelse når det gjelder å utvikle en til et samfunnsbevisst menneske, så har nok den vært heller

liten. Visst skulle en være en god borger og gi «keiseren hva keiserens var», men å dvelle eller være for mye opptatt av livet her på jorden, kunne svekke himmellengselen.

De fleste salmer jeg lærte i min barndom og som jeg fremdeles husker i dag, knytter seg til spesielle opplevelser, eller jeg husker dem fordi tekstforfatterne gjennom dem beskrev sine livserfaringer. Jo mer dramatisk og sørgelig begivenhetene var, jo bedre likte jeg sangene. At det var smektende melodier eller riktig smell i akkordene var også viktig.

Når vi sang «Nærmere deg min Gud», fikk jeg frysninger nedover ryggen. Da sto jeg på Titanics dekk, like før den sank i havet, og så for meg alle de gråtende slektninger når de fikk nyheten om min tapre død. Særlig når jeg følte at jeg ikke var verdsatt i søskenflokken, var dette en deilig sang å synge.

Fanny Crossby skrev over 1000 sanger, og mange ble sunget i mitt barndomshjem. Særlig husker jeg koret i en av hennes sanger som lyder:

*«Jeg skal se ham, jeg skal se ham
når forløst ved hans side jeg står.
Jeg skal se ham, jeg skal se ham
og ham kjenne på Golgatas sår.»*

Fanny Crossby var blind, og det var jo en fryktelig skjebne. Når min far i sin forkynnelse skulle beskrive den uendelige gleden ved å stå frelst foran Guds trone og med egne øyne beskue vår kjære Frelser, siterte han denne sangen.

Min far brukte utsagnet «Himmelen er billig nok!» når han skulle skildre den usigelige gleden de frelste foran Guds trone følte når de, frelst fra alle jordiske farer, endelig var kommet til sitt himmel-

ske hjem. På tross av alle forsakelser, prøvelser og sorger man hadde utholdt i Jammerdalen (jorden), så var det en liten pris å betale for slike herligheter.

Allerede da var jeg (i min prisbevissthet) ikke enig, men jeg ville ende i fortæpelsen dersom jeg gav uttrykk for noe slikt. Dette var derfor en annen av min barndoms mørke hemmeligheter, som jeg lurte på om min skytsengel hadde fått greie på og skrevet opp på minussiden i den store protokollen som holdt regnskap med mitt jordeliv. Dette for å bruke det mot meg på dommens dag.

Jeg hadde et ambivalent forhold til min skytsengel. Den var innmari god å ha når du gikk i hestehagan, og en slem okse, ja til og med en ku, kom mot deg, eller du møtte en av de store guttene fra sjuendeklassen på skoleveien. Mer ubehagelig var det å tenke på at engelen voktet på meg når jeg stakk hånden ned i min mors kjempekrukke med hjemmesyltede pickles, for å fiske opp en av de grønne, herlige suragurkene. Dette var absolutt helt forbudt, forståelig når man tar i betraktning mine, gjennom barndommen, konstant groskitne never.

Den femøringen jeg snek ut av skuffen, der min mor oppbevarte sine husholdningspenger, for å kjøpe meg et herlig kremmerhus med blandadrops, var skytsengelen også vitne til og skrev sikkert behørig opp. Jeg led i årevis samvittighetens kvaler over mine uoppgjorte synder. Ikke fordi jeg var et fromt og rettskaffent barn, men i gru over at dersom jeg døde før mine synder var bekjent, ville jeg gå fortapt. Selv en kjedelig himmel var millioner ganger bedre enn fortæpelsen.

Artikkelen avsluttes i neste nummer

Gjennom «Aktiv Pensjonstid»s 15-årige eksistens har bladet brakt en rekke artikler om vårt samfunns tilblivelse i Skandinavia, senest i forrige nummer av bladet, der Dyre Dyresen ga interessante glimt i sin artikkel It all began in the Lake Union om arbeidet blant utvandrede skandinaver i midt-statene fra 1855-årene og fremover. Uten forkleinselse av noen tør vi nok nevne danske John Gottlieb Matteson (1835-1896) som pioneren for spredningen av adventbudskapet til og i Skandinavia. Gjennom bilder og hørsagen har sikkert mange dannet seg en forestilling om ham, så da «han» sabbats morgen 5. juni plutselig dukket opp i den samme salen som han hadde innviet i mars 1886, ærverdige Betel i Oslo, iført sin lange «diplomatfrakk» med flosshatt på hodet, og på fulltonende dansk sang sin egen, velkjente «Gjennem verdens tåredal og mørke skinner klart et herlig lys fra Gud!» gikk det et støkk gjennom den fullsatte salen.

Gjennom Per de Langes levende fremstilling fulgte vi Mattesons ferd fra Kristiania, dit han ankon fra Danmark høsten 1878, til Trondhjem og ned langs kysten til Haugesund, Bergen, Stavanger og Kristiansand, der han besøkte «interesserte» - til han innredet sin leilighet i Osterhaugsgaten til møtelokale, for senere å måtte leie større og større lokaler. Motstand gjorde at Eugeniistiftelsens

store to-fløys trebygning i Akersveien 2 ble kjøpt, og møtesal og trykkeri ble innredet i den sørlige fløyen. 11. januar 1879 kunne br. Matteson meddele «den ærede Øvrighed at jeg i min Bestilling som Pastor i den her i Byen stiftede Syvende Dags Adventistmenighed vil holde mig Statens Love efterrettelig og være Sandhed og Pligt tro.» - Syv år senere kunne menighet og trykkeri flytte inn i nybygget på samme tomt, med adresse Akersgt. 74. - Br. Matteson returnerte til Amerika våren 1888 sammen med sin familie etter å ha avsluttet sin pionergjerning i Skandinavia.

Dagens program fortsatte med festgudstjeneste hvor en av menighetens pastorer, Reidar Olsen, talte og hvor flere av innslagene ellers var preget av det internasjonale og kulturelle mangfold som er i Betel. - Til fest hører også god mat, og mange hygget seg under potlucken i det tidligere Kurbadet, der alle var velkomne.

Jubileumsprogrammet om ettermiddagen ble et viktig og fargerikt tilbakeblikk på den virksomhet Betel har hatt gjennom hele 1900-tallet, fint ledet av Irene Eide Elisenberg. 91-årige Thoralf Sjølyst innledet med en mektig prolog. Som en historisk anknypning til br. Matteson kunne Jakob Arnesen fortelle at samme vår som Matteson returnerte til Amerika forlot den

Fortsettes side 20

OM Å SE FRAMOVER

Av Ingvald Seglem

Vi har intet å frykte for fremtiden, med mindre vi skulle glemme historien", er et de mest refererte sitat fra EGW. Og takk for det! Men, hvis vi ikke gjengir historien rett og innrømmer våre feil, går det heller ikke bra. Vi eldre har det privilegium at vi har lov å glemme, men det er ikke tillatt «å stikke noe under en stol». Sist frikjente jeg «gamle arbeidere» - nå en liten påminnelse.

Har tilbakegangen av antall menighetsmedlemmer eller mangelen på nyvunne, døpte, sin grunn i de eldres regjeringstid, eller er det alene de som styrer i dag sitt ansvar? Det synes å være åpenbart at det er få av de eldre som sier fra hva de mener. Burde ikke vår erfaring og vett komme mer til uttrykk. Alle synes å jatte

med de styrende - konstruktiv analyse og åpenhet vil gagne saken, mener nå jeg.

På viktige samlinger har jeg møtt flere som har gått ut av salen eller ikke har møtt opp når det går som hardest for seg med røyk, flimrende lys, støyende popmusikk, dans og drama. Da har vi rystet på hodet og mumlet enstonig at «dette var ille». Men jeg har ikke sett et ord i «avisen» etterpå om saken.

Jeg vet at mange helt opp i støvets alder er aktive og tar fortsatt et positivt tak. Mange takk! Og det var pensjonistene i dag som skapte mesteparten av det medlemstallet vi tærer på nå. Litt knurring ville som sagt være på sin plass. 2. Mos.11,7 rinner meg i hu, og jeg smiler tross alvorret.

Brev fra lesere

Jeg skulle ha skrevet for lenge siden, men en utsetter det alltid Sender en slant for alle de interessante små hefter jeg har fått, som jag er meget glad for. Det er lenge siden vi var sammen alle skandinaver i Washington og nu er en langt opp i årene

Vi skulle jo bare være her i to år, så ble det 14 år. Er glad for å være frisk når en er nådd så langt opp i årene. Det er to små bøker som Tillgren har skrevet. Skulle gjerne hatt dem og ønsker å få vite hva de koster. Jeg ble jo døpt av Tillgren i 1928 og nå er jeg 86 år gammel. Vi er ofte over i USA hvor vår eldste sønn fremdeles bor. Vi er nå blitt oldeforeldre. Datteren vår har to barn, en datter og en sønn. Den eldste studerer for å bli lege. Han har alltid vært dyktig og er en ener. Vi er glad fordi det går godt for ham. Ellers har vi den yngste her hjemme. Han arbeider på Hultafors og er gift med en svensk pike. Sender våre varmeste hilsener.

Henry og Gudrun Wahlne.

Festdager på

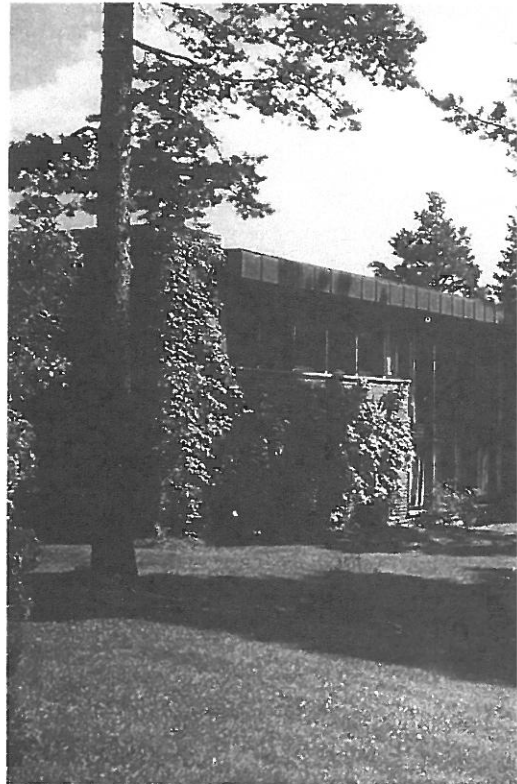
Av Jako

Fot

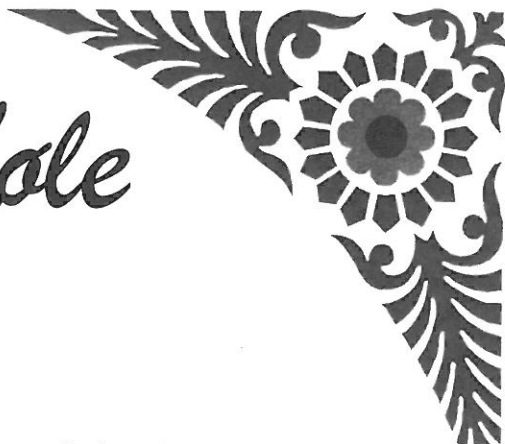
«Alle gode ting er tre, og den fjerde følger ofte med,» sies det. I Pensjonistforeningens nære minnebok har vi de tre første H'er: Hedmarkstoppen 1999, Hultafors, 2000-02 Hornsjø 2003 - i år fikk vi med den fjerde H'en: Halvorsbøle 2004. Alle stedene har gitt oss nye opplevelser i form av beliggenhet og bekvemmeligheter. Men ett har alle våre seniortreff hatt felles: Gjensynet og samværet med trossøken som vi har kjent i massevis av år . . .

Og slik hadde det seg at 100 vest-nordiske senior advent-venner tirsdag kveld 20.juli kunne glede seg over atter en gang å samles til fellesskap under mottoet «Kristus vår Frelser» oppe på det moderne Halvorsbøle Konferansesenter på vestsiden av den 75 km lange Randsfjorden, Norges fjerde største fjord, omgitt av furuskog og de vide Ringeriksbygder. Stedet har plass til ca 100 gjester på enkelt- og dobbeltrom i tre etasjer, alle med utsikt over fjorden, pluss et anneks med en del rom, en stor møtesal og et dusin mindre konferanserom, romslig salong med fine sittegrupper og en spisesal med overlys som han utvides til å romme 150 gjester. -.Så av fullt hjerte kunne vi istemme vår gamle åpningsang:

*Hvor deilig det er å møte
når ensom man vandrer frem
en troende søskenskare
på veien til samme hjem!*

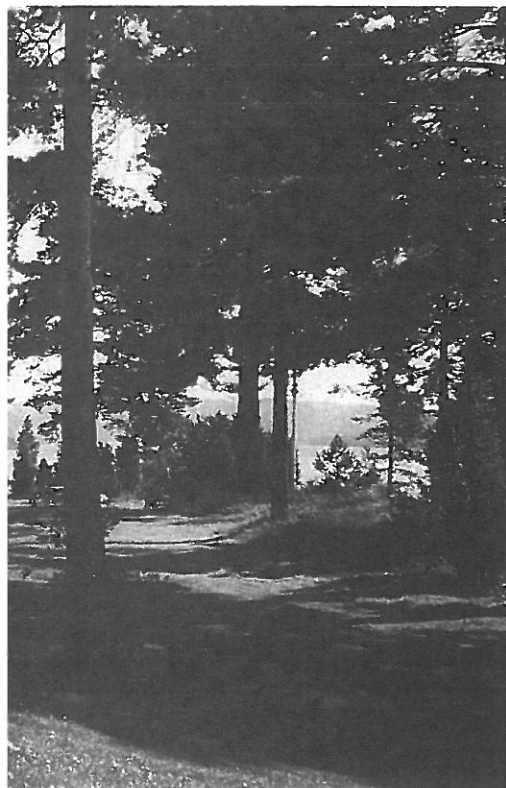
Halvorsbøle

Rask Arnesen

for Lisle

*Det er en forfriskende luftning,
som Herren oss sender ned
til styrke for trette vandrere
på veien til himmelens fred.*

Sytti nordmenn og tredve dansker, blant de første var utvandrerne Kirsten og Olav Labiancafra Oregon, USA, og Mildrid og Svein Nilsen fra California de mest langveisfarende - men fortsatt like norske. Hele skaren var blitt ett år eldre «siden sist», men selv om gangen kanskje ikke var like rask som da vi møttes for første gang for femti, sekst, sytti år siden var det som om årene forsvant - «husker du?».

Som kjent tjenstgjør vår formann Kåre Kasperse påIsland et år, så det var«gamleformann» Johan Elisenberg som kunne ønske velkommen til en våken forsamling i en fullsatt sal og orientere om saker og ting. Jens Madsen, formann for vår danske søsterforening, hilste også og takket for innbydelsen, samtidig som han kunne fortelle at neste års «vestnordiske» seniorsamling vil bli arrangert i slutten av juli på «Sundhedshøjskolen» syd for Skagen i Nord-Jylland. Halvorsbøles daglige leder, Skogseth (tidl. elev på TVS), hilste også og orienterte om stedets historie og nevnte bl.a. at det var på Halvorsbøle at den såkalte «Oslo-avtalen» mellom Israel og Palestina i sin tid ble inngått. Rolf H. Kvinge holdt en god andakt som avslutning på møtet, og siden var det hyggestund i salongen med en enkel servering.

*Dagligstuen var populær og ble fylt av deltagerne etter kveldsmøtene.
Frukt og kaker og annen "helsekost" var også populære innslag.*

Dagsprogrammet var lagt opp med frokost kl. 8.00 som ble innledet med en kort andakt ved Rolf Kvinge, og så et par møter fra kl. 10-12.30. Middag ble servert kl. 13 og så fritid fra kl. 14.30-17.30 da det var aftensmat. Ved 19-tiden var det dags for kveldsmøte, og ca kl. 20.30 var det hyggestund med en enkel servering i salongen, der Jens Madsen avsluttet kvelden med andakt. Programmet for sabbaten ble selvsagt litt annerledes.

Onsdag formiddag gav unionens sekretær Robert Hansen en inspirerende og tankevekkende forelesning om «Identitet og personlighet - en hjelp til å forstå seg selv og andre.» Man måtte følge godt med for å få med seg alle gullkornene: «Et menneske eksisterer aldri i et vakuum. Det står alltid i en sammenheng.

Dette er med til å prege, skape og utvikle identiteten.» -Den historiske dimensjon: 1) Egne erfaringer 2) Den nære ramme, familie.3) Det samfunn man er i (sosialt, politisk, kulturelt) 4) Guds familie. Universet. Vi er alle summen av de erfaringer vi har gjort i livet.

Onsdag kveld ble vi overøst av liflig sang og «Musikk for helsa» da Per og Monica gav oss til beste av sitt overflødigthorn i form av uforlikelig duett-sang med gitarr, panfløyte, munnsspill og kontrabass - og ikke å forglemme Monicas skjønne, klokkerene ettertone når sangen ebbet ut. - Den gode følelsen fortsatte torsdag formiddag da Per de Lange kåserte om å «Ha det godt lenger», nå akkompagnert av Monica på piano. «Musikk og medisin har lange tradisjo-

God mat og koselig kontakt preget måltidene.

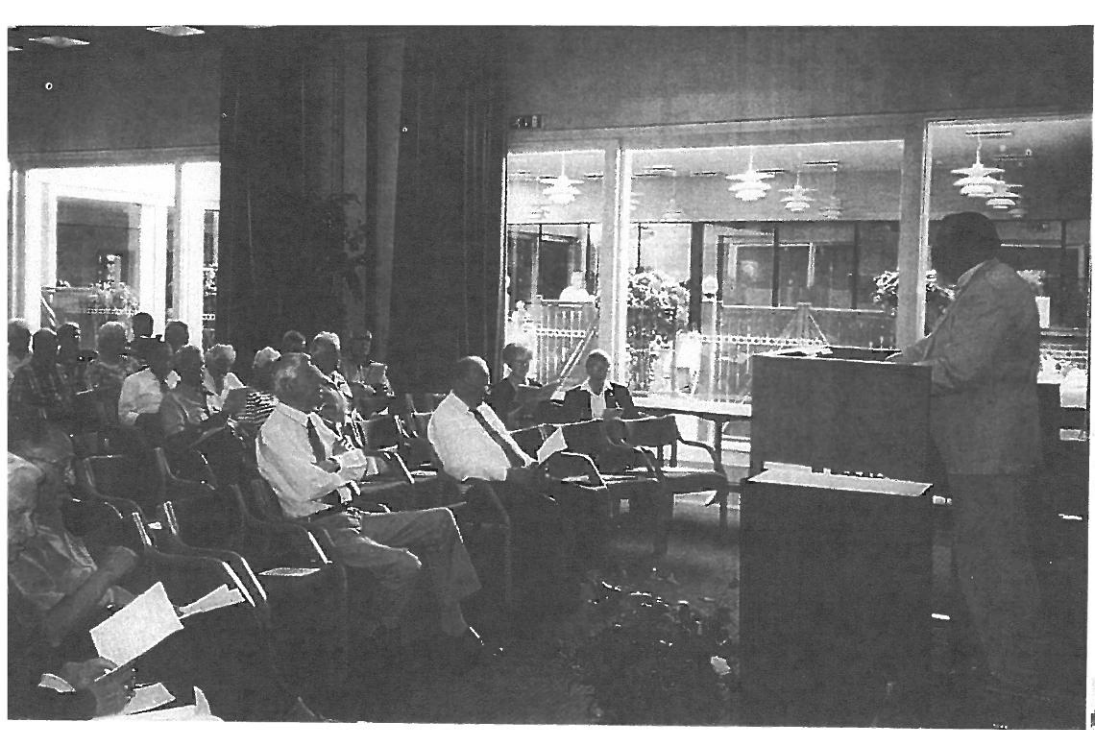
ner,» sa han da han introduserte «Norsk Helse- og Avholdsforbund» som er det nye navnet på tidl.'Norsk Avholdsforbund'.som startet høsten 1949. Et sitat: «Det kan ikke unnlate å gjøre inntrykk at adventistene på religiøst grunnlag har funnet fram til hele det knippet av risikofaktorer som mange års medisinsk forskning så møysommelig har avdekket.» (*Hjort/Waaler Lægetidsskr.1981*)

Torsdag kveld fikk vi besøk av Den norske unions nye økonomisjef Terje Dahl, som sammen med sin hustru Sidsel (f. Wollan) ved klaveret gav oss til beste en vakker innføring om «Sang og musikk fra Israel». Foruten sin utstrakte viten og erfaring innen økonomi er Terje en mester på klarinett, og med sanger som «Hevenu shalom alechem» (Det er Guds fred jeg

vil gi deg) og «Shalom, min venn, vi møtes igjen» og mange andre sanger fikk vi i kåseri og toner smakebiter på israelsk mollstemt musikktradisjon.

Fredag formiddag fikk vi god åndelig påfyll. Henning Jacobsen talte om «Kristen fullkommenhet» og Kay Støtt fortsatte tanken om «Tidens flukt». For oss skrøpelige mennesker er det fortrøstningsfullt å vite at vi vi kan være (er) fullkomne fordi vi er skjult i Kristus. Den samme tanken om «Kristus vår Frelser» ble også fremhevet av Øivind Gjertsen i hans inntrengende appell fredag kveld. - Anna Johansen bidrog med sin vakre sang og var til stor glede og inspirasjon hver eneste dag.

Sabbaten er høytidsdagen over alle. Vi var forberedt på å få besøk, og fra nærlig-

Forsamlingen var alltid lydhøre under preken, foredrag, sang og musikk.

gende menigheter som Hønefoss og Tyrifjord kom de, ja, noen «helt» fra Oslo. Så da sabbatsskolen åpnet var vi nok blitt 150 sjeler. Etter felles åpning gikk vi til seks «klasser» (stevnedeltakerne var på forhånd blitt plassert på lister), de besøkende ble igjen i salen i en egen klasse, og dagens emne om «ekteskapet er ikke avlegs» gav anledning til mange refleksjoner om «skapets» tilstand . . . Jens Madsen hentet sin pretekst fra Matt. 15 om den kanaaneiske kvinne og hennes tro og gav ved sin fremstilling mange tanker til ettertanke. - Sabbats ettermiddag tok Terje Bjerka oss med på en interessant lysbildereise til Lilleasia og de syv menigheter, etterfulgt av en orientering fra en ADRA-representant innfor årets «høstsinnsamling».

«Ungdomsmøtet» lørdag kveld på våre

seniortreff er blitt en fin tradisjon. Vår ungdoms «ungdomsmøter» var jo et felles samlingspunkt uke etter uke, dengang TV som tidtrøyte var et ukjent begrep og vi selv fikk utvikle våre større eller mindre evner til å opptre. Mangen adventungdom har holdt sin jomfrutale eller hatt sin del på et ungdomsmøte dengang verden og vi var unge . . . Og da bergenseren Øivind Gjertsen hadde introdusert kveldens programvert, Arne Norvald Engan fra intet ringere enn Bergen, var forventningene spent ganske høyt. Engan kom fra Frelsesarmeen i sin ungdoms år og var baker hos Martens i Bergen da han ble adventist i 1951, dengang det ikke var enkelt med sabbatsfri. Og han øser fremdeles av et verbalt engasjement som bare synes forunt bergensere. I et intervju på Hornsjø siste sommer røpet han sin tek-

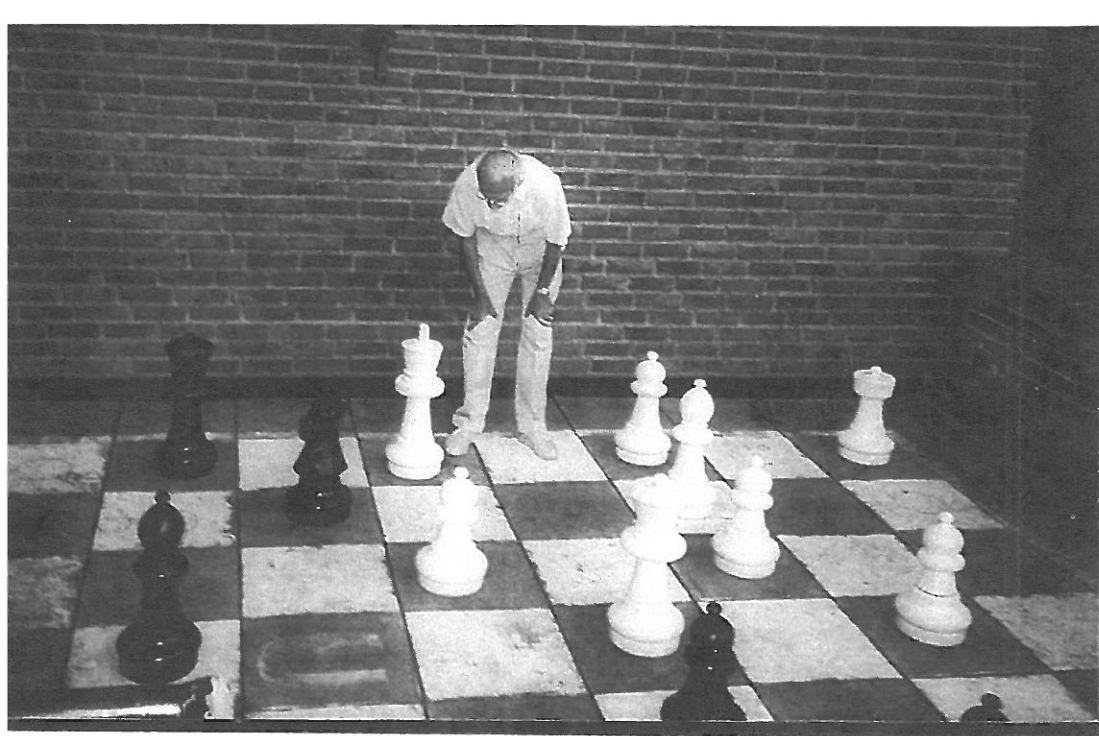

Forfriskninger undervegs til Blåfargeverket.

nikk: «Når menigheten har bedt meg holde gudstjeneste gjennom årene, da spør eg folk på forhånd: 'Er det en sang du liker?' Hvis de svarer ja, så spør eg dem om ikkje de kan komme opp på plattformen og fortelle hvorfor de liker den. Så får eg gjerne 5-6 opp.» Og slik ble det et livlig møte om personlige opplevelser. Som f.eks.da Olav Labianca (hvis far var italiener) som bibelarbeider i Bergen på 1950-tallet skulle lage spagetti til ungdommene. i menigheten. Han visste ikke bedre enn at spagetti kokes på melk. Resultatet ble ganske ubestemmelig, selv om noe gled ned. Men bibelarbeider Rebekka Krogsrud visste råd med resten: hun laget en god, rød fruktsaus til den hvite «fromasjen» som dessert til noen interesserte. Og (bergenser) Alf Nyborg demonstrerte på iørefallende vis forskjell-

len på klangen av dårlig og god murstein, noe han hadde lært av murmester Alfred Andersen da de bygde Adventskirken i Hønefoss.og brukte nedrivningsstein til bygget. Reidun Norlemann Endresen leste egne dikt som bare hun kan.

Noen av oss eldre vil gjerne ha en liten middagshvil. Derfor har vi på dagsprogrammet satt «Fritid kl. 14.30 -17.30». Men andre vil gjerne ha med seg litt sight-seeing. Det ble derfor arrangert en utflukt torsdag ettermiddag til Modum Blåfargeverk, og et snes interesserte dro av sted i fem privatbiler over Hønefoss og ned langs vestsiden av den firearmede Tyrifjorden, der man drev koboltgruver i tiden 1776-1898. I 1830-årene var verket landets største bergverk med over 1000 mann i arbeid. Det var ca. 40 enkelte gruver som ble drevet av dansk-norske myn-

Det var mange utendørsmuligheter, også sjakkbrikker i nesten mannshøyde.

digheter med eksport av koboltmalte som ble brukt som fargestoff i porselens- og glassindustrien, bl.a. i Danmark. - Fredag ettermiddag gikk ferden til Hadelands Glassverk på Jevnaker ved sydenden av Randsfjorden, der det fremstilles finere glassvarer og krystall. Christiania Glasmagasin eier nå verket, som ble satt i gang 1765 med arbeidere fra en derliggende grøntglasshytte. Glassverket er et meget besøkt turmål, der man kan se arbeidere i full aktivitet og selv kan få prøve seg som glassblåser..

Og så kom søndagen, avskjeds- og oppbruddsdagen. Det ble et «På gjensyn»møte. På vegne av den norske Pensjonistforenng takket Elisenberg, som med heder hadde båret det daglige ansvar for en vellykket avvikling også av dette seniortreffet. Og det var mange som skul-

le takkes for god innsats: Kari og Tor Lisle for ansvaret med anmeldelse og plassering etter individuelle behov, Edith Nordvåg som kasserer, Marie Hauge Molvik som sykesøster og sjåffør (hente og bringe), Margit Olsen Høibråten for trofast og velklingende innsats til enhver tid ved pianoet - og sist, men ikke minst Erik Steinsvåg med ansvaret for kjøkken og over hundre munnar å mette, trofast assistert av ni unge ildsjeler som alltid møtte oss med sine smil. De hadde lange arbeidsdager! Til avslutning sang vi «Gud, vær med oss til vi ses igjen», og i en lang, hånd-i-hånd knyttet bønn lød den gamle «Fader Vår».

Middag ble servert kl 11, og kl. 13 var tunet plutselig tomt. På gjensyn, om Gud vil!

Kjære Aktiv Pensjonstid

Jeg vil gjerne uttrykke min taknemlighet til Aktiv Pensjonstid for de til tider opplysende og oppmuntrende artikler som utgiverne av bladet gir oss lesere. Dere som er faste skribenter er jo for det meste mine venner og kjente fra gamle dager. Jeg har nå bodd i USA i nesten femtifire år, ble gift med en dame av norsk ætt for vel femti år siden, har tre barn, alle sammen jenter, og seks barnebarn. Min hustru heter Mildred og er i slekt med Marcussens fra Horten (som jeg tror flere av dere kjenner) og niese til avdøde pastor O. J. Olsen, bedre kjent som «Islands-Olsen» som også er vel kjent av leserne av Aktiv Pensjonstid.

Jeg reiste til USA i september 1950 til Washington Missionary College, Columbia Union College, for å få utdanning med tanke på Onsrud. Men da jeg sommeren 1952 fikk et brev fra unionsledelsen om at Onsrud var solgt og at jeg ikke kunne regne med å få ansettelse, men

faktisk ble rådet til å bli i Amerika, ble jeg selvfølgelig skuffet. Jeg studerte da under Dr. Siegfried Horn på Seminaret og graduerte i 1953 med Master of Arts.

Jeg reiste så over til California og ble lærer på menighetsskolen i Whittier samme høst. Vi giftet oss like før jul samme året. Jeg var menighetsskolelærer og rektor i fire år og bodde der til 1958 da jeg ble tatt opp som student på legeskolen, College of Medical Evangelists, nå Loma Linda University, California. Vi har bodd i Loma Linda siden da, minus to år da vi måtte flytte til Los Angeles-området for de siste to år av min utdanning som lege ved White Memorial Hospital og Los Angeles County Hospital i Los Angeles.

Ved siden av å praktisere som familielege (family practitioner) i San Bernadino, en naboby til Loma Linda, i over 33 år, har vi vært interessert i å representere Norge og Skandinavia på forskjellige måter. 1958 var vi grunnleg-

gende medlemmer av «The Norwegian Club» i Glendale, California. Den begynte som en norsk forening, men ble utvidet det neste året til «The Scandinavian Club» på grunn av ektefeller av norsk, svensk eller dansk herkomst. Det er en forening av adventister som kommer sammen to til tre ganger om året og har til hensikt å fremme Guds verk i Skandinavia. Ved juletider har vi en festlig sammenkomst med ca. 130-140 gjester, gleder oss sammen over god mat, leker og gir gaver til barna og til sist, men ikke minst, tar opp et offer, flere tusen dollars, til et bestemt formål til et av de skandinaviske land. Dessuten har jeg vært medlem av «Sons of Norway» i over 32 år. Vi heiser det norske flagget foran rådhuset i San Bernadino hver 17. mai.

Vi har også hatt det privilegium å arrangere for Maestro Sverre Valen og Sandefjord Jentekor og Solistkor tre-fire ganger, med høydepunkt i 1973 i den berømte Hollywood Bowl. I de senere årene har vi også hatt hyggelig besøk fra Tyrifjord Videregående Skole av Harald Bunes og ca. 18 studenter med lærere som har vært på geologisk studietur til Grand Canyon og andre severdigheter.

Jeg har vært pensjonist nå i over 7 år og behøver ikke stå opp så tidlig som da jeg måtte på kontoret og først gå på besøk til mine pasienter. Det var av medisinske grunner jeg sluttet min praksis. Min hjertespesialist rådet meg til å ta et angiogram av hjertet (blodkar undersøkelse) fordi jeg skulle ha en ryggoperasjon litt senere. Jeg hadde ingen hjertesmerter, så derfor ble det en uhyggelig overraskelse da legen fant at jeg hadde en innsnevring på ca. 92% på to viktige kransarterier pluss et par andre med over 80%. Jeg ble umiddelbart innlagt på intensiv hjerteavdeling

og operert tidlig neste morgen. Resultatet var at 5 hjertearterier ble reparert. Siden fikk jeg ryggoperasjon, et par kunstige knær, det siste for et år siden pluss et par andre mindre viktige ting. Så jeg er ikke så sprek som jeg var da jeg drog over «dammen» i 1950, men Herren har vært god mot oss.

Som flere av dere vet har vi vært i Norge ganske mange ganger og det er alltid hyggelig å treffe dere igjen. Flere av dere har besøkt oss i vårt hjem her i Loma Linda og dere er velkommen igjen.

Jeg har mange ganger tenkt å gi livstegn fra meg via Aktiv Pensjonstid, men det har blitt til nå. Ta imot en spesiell hilsen fra meg til mine gode gamle venner Johan Elisenberg og Sverre Valen med hustruer. Vi har planer om å komme til Norge i sommer og håper å møte noen av dere da.

Beste hilsener fra Mildred og Svein Nilsen.

Svein Nilsen er et stykke norsk-amerikansk adventhistorie. Han er en av de mange nordmenn som drog til USA for å studere ved våre egne utdanningsinstitusjoner. Før han forlot Norge hadde han i likhet med en rekke adventister rukket å fullføre sin fysioterapeututdanning ved dr. Arbos Klinikk i Oslo og hadde også avlagt mellomfagseksamen ved Universitetet i Oslo.

Svein Nilsen er sønn av den meget kjente og respekterte adventistmisjonsarbeideren Leif Nilsen. Om ham ble det sagt at få formådde som ham å ta vare på misjonsarbeiderne. Han var en sann, gudfryktig leder, som maktet å vise hensyn. Sigrid de Lange og Ellen May Kaspersen er Sveins søstre.

Foto: Tor Lisle

Bussen som tok oss til Blåfarveverket. Turen gjennom det fagre Ringerike og langs Tyriffjorden var en vakker opplevelse. Besøket i gruvene var koldt, lærerikt og interessant.

Pensjonisttur

Unionen arrangerte 16. juni d.å. tur for pensjonistene som har vært ansatt i Adventistsamfunnet og deres ektefelle.

Denne årlige turen verdsettes høyt av pensjonistene og vi ønsker med dette å takke for den interesse for de eldre som utvises av unionens ledelse. Unionens embetsmenn tok del i turen, som endte på

Vik hvor samfunnet har sitt norske hovedkvarter. Her ble det servert en deilig lunch.

Turen gikk fra Adventkirken Ulsrud, Oslo, og endte på samme sted. Vi besøkte bl.a. Blåfarveverket med Koboltgruvene i Modum kommune og hadde en deilig dag.

Deltager

Betel menighet 125 år.

Fortsatt fra side 8

20 år gamle Erik Arnesen (1868-1960) sin barndoms husmannsplass Svejordet i Øyer, Gudbrandsdalen for å søke lykken «over there». Tre år senere hadde han funnet sitt åndelige ståsted, ble døpt av en adventistpastor og samme høst opptatt ved den skandinaviske avdelingen av nystartede College View, Nebraska, med klassefeller som J. C. Raft og L. H. Christian - og John G. Matteson som lærer! Der ble han to år, for så de to neste årene å være Mattesons sekretær (Matteson var også redaktør for «Evangeliets Sendebud»). Skoleåret 1895-96 var han lærer på skolen. Ved skoleårets slutt ble han kalt som sekretær (stenograf) til Generalkonferensens kontor, der O. A. Olsen var formann. 1897 ble han kalt til Danmark som sekretær for dr. J. Carl Ottesen som var blitt valgt til medisinsk leder for Skodsborg Badesanatorium som åpnet 1898. Han tok også sykepleierkurs og gav den første behandlingen til den første mannlige pasient. I 1908, da Raft ble valgt til formann for den Skandinaviske union, ble Arnesen valgt til sekretær, en stilling han hadde i 24 år, til 1932 da unionen ble delt i to. I 1908 ble han også kalt til leder for unionens nye misjonsskole, som ble lagt til Skodsborg, og året etter ble han dessuten pålagt oppgaven som bibellærer, samtidig som han redigerte «Evangeliets Sendebud» og oversatte bøker og traktater. I 1913 utkom Arnesens kanskje mest kjente bok «Et Blik paa vor Tid» som ble trykt i fem opplag og også oversatt til svensk og finsk -- en av våre mest solgte kolportasjebøker. Bortsett fra årene 1917-20, da han tjente som disponent for forlaget i Kristiania, var han bestyrer for

misjonsskolen i Skodsborg/Nærum frem til 1925, da han ble kalt til forlaget i Oslo som redaktør. Skoleåret 1930-31 var han bibellærer på Onsrud. I sitt 87.år oversatte han E. G. Whites *The Desire of Ages*.

Mange nikket gjenkjennende til historier og episoder når vi så tilbake på en del tidligere pastorer og deres virke, og kjære «gamle» ansikter som Erik Arnesen, Ole Jordal, O. S. Lie, Elias Bjaanæs, Joh. A. Tillgren, L. J. Stene, P. G. Nelson, Karl Abrahamsen, O. J. Olsen m/fl. ble vist. «Enhver har en plass i den himmelske plan» (EGW). Et høydepunkt på møtet var deklamasjonen av Betels eldste medlem, 101-årige tidl. misjonær Margit Halvorsen, som med innlevelse frembar «Tack, min Gud, för vad som varit». Ungdomskoret Triangelos deltok og alle som var i .salen og som på et eller annet tidspunkt hadde sunget i Ungdomskoret kom opp og sang sammen med Triangelos «Jeg vil heller ha Jesus enn sølv og gull». En tidligere herrekvartett var blitt rekonstruert og bidrog med vakker sang. Representanter fra menighetene Ulsrud og Cornelius, som har sprunget ut fra Betel, var også til stede og bidro under programmet og kom med sine hilsener. I Cornelius-gruppen finner vi Karl Abrahamsens barnebarn og Erik Arnesens oldebarn som aktive medlemmer..

De historiske tilbakeblikk minnet oss om E. G. Whites ord om at «vi har intet å frykte i fremtiden så lenge vi husker hvordan Gud har ledet oss i fortiden». Vi fikk fornyet fokus på adventhåpet og Jesu gjenkomst, og det var en optimistisk forsamling som til avslutning helhjertet sang vår «nasjonalsang» «Vi har et håp som setter oss i brand: Håpet - at Jesus kommer snart!»

En legende fyldte 100

Af Børge Schantz

100 år gammel, kan pastor Emanuel Warthou Pedersen, der nu bor i Silver Springs, se tilbage på et århundrede med adventbevægelsen. Hans hele liv har været en del af denne bevægelse, og han har aldrig haft en anden arbejdsgiver. Han blev født ind i en adventist familie, blev døbt i sin ungdom, tog sin højere uddannelse i syvende dags adventist skoler og har givet mere end 50 års aktiv tjeneste for Adventistkirken.

Et spændende CV

Emanuel Pedersen blev født den 28. maj, 1904 i Odense. Da han havde aftjent sin værnepligt og fuldendt sine studier ved Stanborough College i England, modtog han i tyverne sit præstekald og begyndte sin tjeneste for kirken, hvilket efterhånden førte ham til fire kontinenter.

EWP har arbejdet i: Danmark (1925-37), Uganda (1937-43), Kenya (1943-53), Storbritannien (1953-58), USA (1958-62), Storbritannien 1962-66), USA (1966-71), Libanon (1974). Ind i mellem fik EWP også anledning til at studere ved det teologiske seminarium ved Potomac University.

Arbejdsområderne har indbefattet: Hjælpepræst, lærer, præst, evangelist, afdelingssekretær, konferens-, unions- og divisionsformand. Hans ledelseserfaring er blevet udviklet i alle led fra lokal menighed til Generalkonferens. Han er

sandsynligvis den eneste adventistleder på verdensplan, der har opnået at blive 100 år.

Kirkens udvikling gennem 100 år

I adventbevægelsen har EWP status som global statsmand. Han har oplevet kirken vokse fra mindre end 100.000 fordelt i 2.000 menigheder med færre end 600 ordinerede prædikanter og en tiende-indtægt på ca. \$ 600.000 i 1904 til nutidens mere end 13 millioner medlemmer i 50.000 menighe-der med 15.000 ordinerede prædikanter. Tiendeindtægten er steget til 1.2 milliarder dollars. De 100 år har budt på ti formænd for Generalkonferensen, hvoraf den hundredårige har arbejdet tæt sammen med de tre af dem.

Når man spørger ham, hvad han betragter som det vigtigste i sin karriere, nævner han, at det kunne være oprettelsen af en skole i Uganda i 1940'erne. Denne skole er i dag kendt som Bugema University. Det var også EWP, der i 1967/68 opnåede tilladelse til at oprette en skole i Cuba.

Forbindelsen til Danmark

Da Emanuel Pedersen blev født i 1904, var Christian den niende konge i Danmark. Siden har han vist sin loyalitet til fire konger og én dronning, selv om han kun har tilbragt 1/3 af sit liv i Danmark. Gennem de mange år i udlandet forblev han dansk statsborger. Han var

ærkedansk og rejste altid med sit danske pas i bagagen (hvilket gjorde ham brugbar som udsending til områder, hvor ingen andre ledere fra Generalkonferensen kunne komme – f.eks. Cuba).

En af historiens bedst kendte danskere var Hans Christian Andersen, hvis 156 eventyr er kendt af børn og voksne i mange lande. Trods de 100 år, der ligger mellem HCA og EWP har de meget til fælles. Begge rejste meget, dog med forskellige transportmidler. Andersen besøgte mere end 15 lande i Europa, Nordafrika og Mellemøsten. Han skrev: at rejse er at leve. Pedersen har besøgt et flertal af de lande, hvor der findes adventister.

Begge mestrede det danske sprog, men EWP kunne også begå sig på andre tungemål. Medarbejdere med britisk eller amerikansk baggrund så sig til tider udfordret, når det gjaldt valg af de bedste udtryk m.h.t. både teologi og kirkepolitik. EWP skrev hundredvis af breve, artikler og reporter; men skulle man ønske at forske i disse for at danne sig et indtryk af hans livsfilosofi, må man ty til tidsskrifter i både Afrika, Mellemøsten, Danmark, Storbritannien og USA. Han har aldrig givet udtryk for sine tanker gennem en bog – og det er egentlig synd.

Den hundredårige

EWP har ofte luftet uortodokse og ikke konventionelle holdninger. Mange gange optrådte han som David mod Goliath. Han var altid parat til at kæmpe for de "små" og svage tabere og brugte megen tid på at lytte til dem, der blev ofre for systemer. De ensomme og glemte var altid i hans tanker og han skriver stadig snesevis af breve og postkort til venner og familie. Han formår at få enhver til at føle sig betydningsfuld.

Man kan godt beskrive Emanuel W. Pedersen som et menneske med en virkelig karisma. Ærlighed betyder mere for ham end politisk korrekthed, retfærdighed mere end diplomati. Han går ikke med til hvad som helst.

Trods hans høje alder er hukommelsen stadig intakt. Han kan stadig beskrive – til enkeltheder – hvad der skete i 1940 i Uganda. Og så har EWP en veludviklet humoristisk sans, der ofte er kommet ham til hjælp, i vanskelige forhandlinger, når der skulle træffes svære beslutninger.

Esther Pedersen var en god støtte

Gennem 70 år, stod Esther – hans hustru – ved Emanuels side. Hun døde for få måneder siden. Hun var en stor kvinde og fortjener megen kredit for hans indsats. Under de skiftende omstændigheder fra land til land formåede hun altid at oprettholde en perfekt dansk husholdning, og hun spillede en hovedrolle i opdragelsen af børnene Kirsten og Glenn. Hun havde klasse og var en positiv indflydelse.

Festivitás

100 års dagen blev fejret af familie og nære venner. Generalkonferensen ærede EWP med en banket, hvor Jan Paulsen, Adventistkirkens verdensleder, var vært og med Bert B. Beach som ceremonimester. Undertegnede bidrog med en kort gennemgang af Emanuel W. Pedersens liv. Alle tre hører til de nære venner og har samarbejdet med den hundredårige forskellige steder i verden.

Vi ønsker Emanuel W. Pedersen mange glade dage endnu. Hans helbredstilstand lægger op til det. Vi takker Herren for EWP's uselviske tjeneste, hans mange gode råd og hans strålende eksempel.

Tanke for idag

En dreng blev af sin mor sendt hertil bageren på hjørnet for at købe brød.

Der gik megen lang tid, før han vendte tilbage.

Da han endelig kom, sagde hans ængstelige mor:

"Hvor har du været? Jeg har været så bekymret for dig."

"Jo," sagde han, "der var en lille dreng, hvis cykel var gået i stykker, så jeg standsede for at hjælpe ham."

"Jeg vidste ikke, at du kunne reparere cykler," sagde hans mor lidt stolt.

"Det kan jeg heller ikke," sagde han,

"jeg stod bare og græd sammen med ham."

Hvis andre er glade, så vær glade sammen med dem, og er de bedrøvede, da del deres sorger med dem.

Paulus siger: "Glæd jer med de glade, græd med de grædende." Rom, 12,15

Aktiv Pensjonstid

Organ for SDA-arbejderes Pensjonistforening

Redaktør:

Øivind Gjertsen, Erling Skjalgsons gt. 20B,
0267 Oslo, Telefon 22 44 13 80
E-post: oivind@gjertsen.com

Gaver sendes til kassererens adresse.

Korrespondent i Danmark:

Birthe Bayer, Tranevej 11
8721 Daugård
Telefon 75 89 61 95

Ekspedition og kasserer i Danmark:

Gerda Møller, Hvidovrevej 329B, 3.mf.,
2650 Hvidovre. Tlf. 36 78 06 80

SDA-arbejderes pensjonistforening i Norge

Akersgata 74, 0180 Oslo

Formann: Kåre Kaspersen

Heia, Rakkestad. Tlf.: 69 22 44 09
E-post: kaare.kaspersen@c2i.net

Sekretær: Jakob Rask Arnesen

Larsbråtvn. 139, 0674 Oslo. Tlf.: 22 32 44 09
E-post: ra-arnes@online.no

Kasserer: Edith Nordvåg

Furubergvn. 111B, 2315 Hamar. Tlf.: 62 52 55 96

Postgirokonto: 0530 2085678

B-blad

Eventuell retur sendes til:
AKTIV PENSJONSTID
v/Tor Lisle
John G. Mattesons vei 11
0687 Oslo
Tlf. 22 28 97 94

LIVETS BILLEDVEV

Jeg sitter i livets vevstol
hver dag legges tråd til tråd.
Skyttelen løper ustanselig
og vever inn tanker og ord.

Handlinger onde og gode
lengsler, tårer og smil,
alt det jeg sa og gjorde
vever skyttelen inn.

Ustanselig vokser veven
tråd ved siden av tråd.
Ved årsskiftet settes et merke,
jeg vever inn dato og år.

Så ruller jeg veven tilbake
til forrige merke og år,
min vev's hele billedflate
først nå for mitt øye står.

Jeg sitter og ser på mitt billed
og bøyer mitt hode i skam,
jeg trodde at veven gjemte
et billede av Guds lam.

Hver dag jeg mente å leve
Kristus i livet mitt,
hvert slag med skyttelen veve
en hellig tråd hvor jeg gikk.

Jeg visste at billedet vokste,
jeg mente det vakkert og godt.
Det billed jeg ønsket å veve,
var Kristus, mitt hjertes drott.

Nå hadde jeg veven ferdig,
men akk for et syn å se,
blikket slørtes og tårer
strømmet fra øynene ned.

For billedet mitt var slurvet og stygt
og ujevnt med knuter og strekk.
Jeg måtte lete med lys og lykt
for å finne de kjære trekk.